

[Socialministeren]

på ældreområdet. Den ligger jo i øvrigt tæt op ad den forsøgsparagraf, vi har på børneområdet.

Man kan forestille sig, at en ældre – det har vi set eksempler på – flytter til en kommune med en nær pårørende og dér har brug for nogen ekstra hjælp. Man har også set eksempler på ønske om støtte til at deltage i aktiviteter på et dagcenter.

Jeg synes ikke, vi på nuværende tidspunkt skal begrænse os til at se på, hvilke områder det lige nøjagtig ikke kan bruges til. Lad os nu lade spørgsmålet om forsøgsparagraffen gå ned i udvalget og så se på, hvilke ting vi kan få frem her.

I bemærkningerne til lovforslaget er også nævnt andre muligheder, f. eks. at ældre flytter sammen i kollektiv. Så jeg glæder mig til det forestående udvalgsarbejde vedrørende forsøgsparagraffen.

Derudover vil jeg gerne sige til fru Lone Dybkjær, at jeg er enig i, at vi skal være opmærksom på, at den foreliggende lovgivning også kommer til at omfatte mennesker, der ønsker at flytte til de to specielle plejehjem for besættelsestidens ofre, der findes.

Vi har i dag en lovgivning, der bevirker, at mange kommuner betaler for deres borgeres ophold på plejehjem i andre kommuner. Og vi må også fastslå, at det har fungeret til næsten alles tilfredshed igennem mange år. Jeg mener heller ikke, at vi her skal forkaste dette frivillighedsprincip.

Derfor ville der opstå et problem, hvis man skulle følge SF's forslag om, at det er tilflytterkommunen, der skal betale. Jeg tror, det ville betyde, at vi kom til at eksportere vores sociale problemer, og det kan ikke i den sammenhæng være målet.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, for at der ikke skal opstå misforståelser, at vi ikke dermed mener, at der i regeringens lovforslag er sket nogen ændringer i opholdskommunens betalingsforpligtelser for de gamle, der flytter kommune, uden at der foreligger særlige forhold, som er nævnt i bistandsloven, og det forstår jeg at et flertal i Folketinget er enig om.

Jeg vil gerne understrege vigtigheden af, at de spørgsmål, der er blevet stillet her, bliver behandlet hurtigst muligt i udvalget, således at vi kan få gennemført det foreliggende lovforslag, da jeg mener, vi skylder det store flertal

bag intentionen om at undgå stavnsbinding af de gamle, at vi får det gjort færdigt nu.

Jeg vil slutte med at takke for den positive holdning, der har været til regeringens forslag. Jeg synes, det er det, vi skal arbejde videre med i udvalget, da det også er det, der har flere elementer med til løsning af problemet med de stavnsbundne gamle. Jeg tror virkelig, vi kan få et godt og positivt udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Ministeren forklarede, at tilføjelsen til § 11 skulle gøre det muligt at omfatte alle. Dertil vil jeg gerne sige, at vi skal holde begreberne adskilt, nemlig om det er et nyt punkt i stk. 1, man tilføjer, eller det er et nyt stk. 2. Det er dér, den store forskel ligger.

Den gældende § 11, stk. 1, indeholder nogle kriterier for, hvornår opholdskommunen kan kræve sin del af udgifterne refunderet af den kommune, man er fraflyttet. Til de bestemmelser tilføjer man nu et nyt punkt: »... når pågældende har ophold i kommunen efter reglerne i § 83, stk. 2-3.« Af § 83, stk. 2-3, som det er foreslået, fremgår det, at det er den persongruppe, vi her taler om. Hvis vi stoppede dér, ville det betyde, at fraflytningskommunen altid skulle betale udgifterne. Men det, man gør, er, at man sætter et stk. 2 ind, hvor man siger: »Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, kan det ved aftale mellem kommunalbestyrelserne ... i fraflytnings- og tilflytningskommunen bestemmes ...«

Det vil sige, at man laver en »kan-bestemmelse«, hvilket betyder, at man kan sidde og diskutere, hvad der skal betales for, og hvad der ikke skal betales for. Det er den formulering, jeg er nervøs ved. Det er muligt, at en nærmere juridisk gennemgang af bestemmelsen vil vise, at den er holdbar. Jeg tvivler meget stærkt, og jeg er utilfreds med, at man har indføjet noget, hvor der står, at man »kan« forhandle om det. Der skal efter vores overbevisning ikke forhandles. Det skal være fraflytningskommunen, der betaler.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg bliver nødt til igen at spørge ministeren, hvad forsøgsparagraffen egentlig går ud på.